

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2024. június 20.
(csütörtök)**

Szepesy László

26. HATALMAS AZ ÚR!

Énekek: 265,1-4, 265,5-7

Alapige: Ámós 3,6b

„Vajon lehet-e baj a városban, amit nem az Úr szerezne?”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk, fenséges, mindenható Úr Isten, azért, hogy Jézus Krisztus által Atyánkká lettél, mi pedig gyermekeiddé lehetünk hit által. Köszönjük Neked, hogy megkerestél, elhívtál, hogy újjáteremtettél bennünket, és a Veled való naponkénti, élő, személyes kapcsolatra hívtál el, hogy Veled éljük meg mindazt, ami történik velünk. Köszönjük Neked ezt a lelki éneket is, köszönjük, hogy hívő elődünk azt a gyermeki bizalmat fogalmazhatta meg, amellyel mindenben Rád tudott hagyatkozni, „ezer baj közt is boldog” tudott lenni, mert nem csüggedt el, hanem Rád nézett, Téged várt, Benned bízott. Köszönjük, hogy vele együtt vallhattuk meg mi is, „ha áld, ha sújt karod”, akkor is „bölcs a Te végezésed”, és Rád bízhatjuk teljes nyugalommal és békességgel életünket és mindenünket. Köszönjük Neked, hogy ilyen szerető Atya vagy, és így van gondod minden egyes nap a Tieidre.

Hálát adunk azért, hogy ezen a ma esti alkalmon is keresel bennünket, és magadról akarsz elárulni számunkra gyakran felfoghatatlan dolgokat azért, hogy elhiggyük, azért, hogy bízzunk Benned, azért, hogy csak Rád nézzenek a mi szemeink. Látod, hogy egyen-egyenként milyen szívvel vagyunk most itt, látod a mai napunkat, az örömünket, a kérdéseinket, a gondunkat, aggodalmainkat, fájdalmainkat, bajainkat, látod terveinket, céljainkat. Köszönjük, hogy mindezeket Rád bízhatjuk, és kérhetjük, hogy Te szólíts meg bennünket úgy, hogy ezekre légy hatással, hogy egyre inkább valóban a Te vezetésed és atyai szereteted alatt tudjunk élni! Ilyen hitben erősíts meg bennünket, kérünk! Mindaz, ami bennünk téves vagy bűn, azt rombold le, ami Tőled való, ami a belső ember szerinti, erősítsd! És mindenekelőtt szent nevedet dicsőítsd meg a mi szívünkben, hogy valóban egy szívvel, egy szájjal tudjunk Téged dicsőíteni, magasztalni nemcsak ebben az órában, nemcsak szavakkal és énekkel, nemcsak imádsággal, hanem odaszánt, engedelmes étellel!

Így kérünk, áldd meg mai alkalmunkat is szent Fiaért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Az Ámós 3 elején Isten 7 kérdés feltevésével akarta rávezetni Izráel népét arra, hogy észrevegyék, mennyire megromlott Vele a kapcsolatuk. Mai alkalmunkon elérkezünk az utolsó, a hetedik kérdéshez. Ahhoz, hogy jobban megértsük, röviden hadd utaljak vissza az előző, a hatodik kérdésre, amelyben Isten arra hívta fel Izráel figyelmét, hogy az igaz istenfélelem egyre inkább hiányzott a szívükből. *„Ha megharsan a kürt a városban, nem riad-e meg a nép?”* Ezzel kapcsolatban kifejtettem, hogy a hitetlen ember számtalan evilági dologtól jobban fél, mintsem a mindenható, mindent életető, fenntartó és az örök életre megszabadító Úrtól. A veszélyt jelző kürt hangjától jobban megriad a hitetlen ember, mint Isten prófétáinak szavától, akik az ítélet közeledtére hívták fel a figyelmet. Miután az istenfélelem hiányára figyelmeztetett minket az Úr, az utolsó kérdéssel rá akar világítani ennek okára. Mert magától értődik a kérdés: miért nem félt Izráel az Urat? És a ma embere miért nem féli Isten hatalmát, fenségét és erejét? A válaszra ez az utolsó kérdés világít rá. Azért nem féli Istent az ember, mert kicsinynek és gyengének hiszi Őt, nem olyan mindenható, mindent irányító, szuverén Úrnak, mint aki Ő valójában, és akinek Ő magát az igében kijelenti! Mert mire is akar emlékeztetni minket ez a kérdés: *„Vajon lehet-e baj a városban, amit nem az Úr szerezne?”* Arra, hogy még a velünk történő rossz dolgok is az Úrtól vannak. *„Vajon lehet-e baj a városban, amit nem az Úr szerezne?”* Isten annyira kézben tart és irányít mindent, hogy nemcsak a velünk történő jó, hanem a rossz dolgokat is Neki kell tulajdonítanunk. Az itt szereplő héber szó jelentése nem *baj*, hanem inkább *rossz*, de itt nem a bűnre utal Ámós próféta, hanem arra a rosszra, amitől félünk: háborúk, halálesetek, szereteteink elvesztése, járványok, anyagi csőd stb. Jób is erről a gondolatról beszél azután, hogy hatalmas veszteség érte, amikor azt mondta: *„Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennék-e el?”* (Jób 2,10) Jób az őt érő csapásokat, veszteségeket Istennek tulajdonította, Tőle jövőnek hitte és vallotta, és mindebben nem tévedett, hiszen a folytatásban az ige megerősítette, jóváhagyta Jób ezen hitét, amikor azzal folytatódik az ige: *„mindezekben sem vétkezett Jób az ő ajkaival”*. Azaz amikor ezt vallotta meg, hogy a rosszat is az Úrtól kell elfogadni, a Szentlélek megpecsételi Jób hitét, hogy az jó, Isten szerint való. Az első és talán legfontosabb dolog, amit ez a kérdés elénk hoz, és amelyben állásfoglalásra késztet bennünket, az, hogy vajon olyan hatalmasnak hisszük-e Istent, hogy vallani tudjuk, Ő a rossznak, gonosznak tűnő dolgokat is a maga tetszése és céljai szerint irányítja, használja fel, vagy pedig nem. Mindennél hatalmasabb Urunk van-e, vagy az életünknek van olyan része, területe, amelyet nem Ő irányít, amit nem Neki tulajdonítunk?

Mert bár a próféta kérdésére az egyértelmű válasz az, hogy nem, nem történik semmiféle olyan rossz dolog egy városban, egy országban, egy családban, amit ne az Úr szerezne, mégis sokak válasza ezzel kapcsolatban nem ez. Sokan vannak, akik nem merik összekapcsolni a rossz dolgokat Istennel, mivel attól félnek, hogy így Őt valamilyen formában a bűn elsődleges okává, forrásává teszik, vagy beszennyezik az Ő szentségét. És bár ez a törekvésük, hogy megóvják Isten jó hírét, mindenképpen dicséretre méltó dolog, mégis azt kell megvizsgálnunk, hogy mit mond maga az Úr ezzel a kérdéssel kapcsolatban az Ő igéjében, mert nekünk mindig a Biblia talaján kell maradnunk. Mert ha Ő azt jelenti ki nekünk, hogy szoros kapcsolat áll fenn közte és a velünk történő rossz dolgok között, akkor mi nem mondhatunk mást ebben a kérdésben. Ha Ámós azt kérdezi, hogy *„vajon lehet-e baj a városban, amit nem az*

Úr szerezne?”, és ezáltal összeköti ezt a bajt és ezt a rosszat Istennel, akkor mi nem mondhatjuk azt, hogy ez a kettő különbözik egymástól.

Mert ha Ámós kérdésére igennel válaszolnánk, hogy igenis, a rossz dolgokat nem az Úr szerzi, akkor a következő kérdésnek annak kell lennie, hogy akkor ugyan ki. Feleljünk erre a kérdésre! Ki szerzi? Honnan vagy kitől származnak a rossz dolgok, ha nem az Úrtól?

Erre a kérdésre az emberiség már számtalan választ adott a történelem során, amelyekkel viszont nem tudunk egyet érteni. Vannak, akik a véletlenben hisznek, hogy a szörnyű dolgok csak úgy megtörténnek az emberrel, mintha az események minden irányítás, cél és ok nélkül történnének meg az életünkben. Ennek a nézetnek azonban nemcsak a természeti törvények mondanak ellent – amelyek feltárják előttünk azt, hogy a világ is nemcsak úgy magától, véletlenül, hanem szabályok szerint működik –, hanem maguk az erkölcsi törvények is, amelyek meghatározzák az embert és az ember viselkedését, mert léteznek erkölcsi törvények is, amelyek meghatározzák bennünket. Ha valakinek a halálesetére azt mondjuk, hogy véletlenül történt, akkor a Szentírásnak világosan ellentmondunk, mert az ige azt mondja, hogy Isten kezében van az, hogy kinek mikor jön el az utolsó másodperc az életében, Ő az, aki az életet adja és visszaveszi. Ha életünk vége felől Ő dönt és Ő határoz, akkor vajon a többi dolog felől ne tenné meg? Mindazok, akik hisznek Istenben, nem hihetnek a véletlenben.

Mások szerint valamiféle szerencse vagy éppen balszerencse alakítja életünket. Amikor azonban az emberek ezeket emlegetik, időnként maguk sem tudják, hogy mire gondolnak pontosan. Mit értünk szerencse alatt? Egy erőre, egy istenségre, egy bálványra gondolunk, amely hol kedvez valakinek, hol pedig elvesz tőlünk mindent? Egy teljesen szeszélyes, kiszámíthatatlan, igazságtalan erő határozná meg tényleg a mindennapjainkat? Hála az Úrnak, hogy nem! Jaj lenne nekünk, ha a szerencse határozná meg az életünket. Olyanok lennénk, mint egy kormány, térkép és iránytű nélküli vitorlás hajón rekedt utasok, akik ki vannak téve a szél és a vízáramlatok szeszélyeinek. De hála Istennek, hogy nem ez a valóság! Hisszük, hogy minden, ami velünk történik, annak bölcs és kegyelmes akarata szerint van elrendelve, aki a mi Atyánk. Az ige rámutat arra, hogy igenis létezik rend a zűrzavar közepette, vannak célok, amelyeket Isten megvalósít, van irány, amely felé halad az ember, és vannak isteni ígérek, amelyeket látunk beteljesedni.

Vannak olyanok is, akik a Sátánnak tulajdonítanak minden rosszat úgy, mintha vele még Isten se mindig tudna mit kezdeni, vagy ne tudná megakadályozni őt gonosz tervei végrehajtásában. Ahogyan Jób esetében látszólag ő volt az események elindítója, ő akarta Jóbot Isten előtt befeketíteni, majd pedig különféle csapásokkal tönkretenni. úgy sokan azt hiszik, hogy ma is minden rossz mögött ő áll. Jób könyvét alaposabban megvizsgálva azonban két dolgot ki kell mondanunk. Az egyik: a Sátán valóban nagyon aktív, és sok nyomorúságot okoz ebben a világban, ez világos, ezt senki nem tagadja. Ő valóban a hazugság atyja, ahogyan Krisztus az evangéliumokban mondja (Ján 8,44). De ne higgyük, hogy ő a végső oka mindannak, ami ebben a világban történik. Ez a második fő üzenete Jób könyvének: nem a Sátán diktál, és nem a Sátán irányít. Ne higgyük, hogy Jób könyve arról szól, hogy a ravasz, fondorlatos Sátán ráveszi a naiv Istent arra, hogy ok nélkül számtalan fájdalomnak és szenvedésnek tegye ki szeretett gyermekét. Nem erről szól ez a könyv. A könyv ennél sokkalta mélyebben látja meg a valóságot. Istent látja, és Őt nevezi meg Jób

HATALMAS AZ ÚR!

megpróbáltatásai végső okának, mivel a szenvedések, megpróbáltatások által Isten formálni akarta Jóbót. A könyv ugyanis úgy fogalmaz, hogy Isten volt az, aki mindezeket Jóbbal művelte, és ezt nem egyszer, nem kétszer: többször megteszi a könyv. Jób az első szenvedése után, mikor elvesztette gyermekeit, mit mondott? „Az Úr adta, az Úr vette el” – nem a Sátán vette el, az Úr vette el. – „Áldott legyen az Úr neve.” Azután a második megpróbáltatása, a lebetegedése után hogyan fogalmazott, amikor a felesége megkísérti, hogy dobd el az életed, de előbb átkozd meg Istent? Azt mondja: „Ha már a jót elvettük Istentől, a rosszat nem vennénk-e el?” Ezt is az Úrtól tudta elvenni. A könyv végén találunk egy bizonyágtételt, amelyben Jób testvérei vigasztalták őt mindazokért a nyomorúságokért, amelyeket a Sátán hozott rá? Nem. Az ige úgy fogalmaz, hogy az Úr bocsátotta rá (Jób 42,11). A könyv hangsúlyozza, hogy Isten akarata nélkül mindez nem történhetett volna meg Jóbbal. És Jób utolsó megszólalása a könyvben egy rövid imádság, amelyben megvallja, hogy milyen hatalmas Istene van neki: „Tudom, hogy Te mindent megtehetsz, és senki Téged el nem fordíthat attól, amit elgondoltál” (Jób 42,2), és ebben alázat és bizalom van az Úr felé, ez nem vád. Visszagondolás mindarra, ami vele történt: „tudom, hogy Te mindent megtehetsz”. Igen, a Sátán valóban gonosz, és sokat árt nekünk, de pórázon van, Isten uralkodik fölötte is, és csak azt teheti, azt valósíthatja meg, ami Isten terveivel megegyezik.

„Vajon lehet-e baj a városban, amit nem az Úr szerezne?” Ámos próféta válasza egyértelmű nem. Ő nem vacillál és nem gondolkozik a szerencsén, a véletlenen vagy a Sátánon. Költői kérdésként teszi fel. Tudja, hogy az Úr szerez mindent. És miért tudja? Mert hatalmasnak ismeri az Urat, és akkor éppen Izráelt készült megbüntetni Isten egy sereg által. És mégis azt mondja, hogy az Úrtól van ez. Mert bár az Asszír Birodalom hadserege olyan katonákból állt, akik bálványimádók, kegyetlenek és irgalmatlanok voltak, mégis Izráel országának elpusztításában az Úr ítéletét hajtották végre. Mert az Úr minden felett, a gonoszság erői felett is uralkodik, és irányítja őket akarata ellenére is. A hitetlen birodalmak Isten eszközei akaratainak megvalósítása során.

Mélyítsük el ezt a gondolatot néhány más bibliai igazsággal, amelyet az ige Isten hatalmáról, a világ irányításának és kormányzásának módjáról mond! Az, hogy Isten irányítja a világegyetemet és minden eseményét anélkül, hogy Ő maga a bűn okává válna, és anélkül, hogy elvenné a felelősséget az emberről, és mindeközben könyörületes marad, ez rejtélyes dolognak tűnik, de mégis ezt tanítja a Biblia. Az Efézus 1,11 szerint Isten minden dolgot az Ő akarata tanácsa szerint cselekszik. Ebben a mondatban minden egyes szó hangsúlyos, de most hadd hívjam fel külön a Testvérek figyelmét a minden szóra. Minden összefüggésben van az Ő akarataival (az Ő tanácsvégzésével, ahogy Károli fordítja). Isten mindent az akarata szerint cselekszik. Ez a minden szó szerint mindent magába foglal. Nézzék el nekem a Testvérek, de most hadd hozzak számtalan ígét fel, mert nagyon komoly kérdéstről van itt szó. Mit jelent? Mit cselekszik? Mit foglal magába ez a minden? Magába foglalja, hogy Isten akarata összefüggésben áll a verebek leesésével (Mt 10,29). Összefüggésben van azzal, amikor az ember sorsot vet (Péld 16,33). Összefüggésben van Isten népének lemészárlásával (Zsolt 44,11). Az isteni akarat összekötődik ezekkel az eseményekkel. A királyok döntéseit meghatározza (Péld 21,1). Az, hogy valaki megvakul, vagy éppen lát, az is összefüggésben van Isten akarataival (2Móz 4,11). A gyermekek betegsége (2Sám 12,15). A pénz elvesztése és a meggazdagodás is (1Sám 2,7). A szentek

szenvedése (1Pét 4,19). Egy egyszerű utazás megvalósulása, hogy én el akarok utazni egyik városból a másikba (Jak 4,15). A keresztyének üldözése (Zsid 12,4-7). A lelek megtérése (2Tim 2,25). A hit ajándéka (Fil 1,29). A szentségre való törekvés (Fil 3,12-13). A hívők növekedése (Zsid 6,3). Az élet adása és elvétele (1Sám 2,6). És Krisztus keresztre feszítése (Ap. Csel. 4,27-28). Mindenféle eseményt felsorol a Szentírás. Olyat, ami szemünkben borzalmas, és olyat, ami áldás. És mindegyikkel kapcsolatos Isten akarata. Isten mindent a saját akaratából cselekszik. A legkisebb dologtól a legnagyobbig, jót és rosszat, boldogítót és elszomorítót, pogányokkal és keresztyénekkal kapcsolatosakat, fájdalmasat és örömtelit egyaránt – mindent az ő bölcs, igazságos és jó céljai szerint irányít (Ézs 46,10). A Biblia erről a nagyon fontos alapvető igazságról ráadásul gyakran a legfájdalmasabb helyzetekben beszél a legvilágosabban, amikor az emberek mélypontra vannak, amikor szörnyűségek történnek velük, az ige akkor hozza elő ezt az igazságot nagyon sok alkalommal. Gondoljunk bele, Ámós próféta egy nemzeti katasztrófa közeledtekor kérdezi: *„Vajon lehet-e baj a városban, amit nem az Úr szerezne?”* 30-40 év múlva Izráel, az északi királyság eltűnik a történelem süllyesztőjében (Júda még megmarad). És vajon lehet-e egy szenvedő embernek nagyobb vigasza, minthogy a fájdalmat is a szerető atyai kézből fogadhatja el? Jób életének legnehezebb napjain erről tett bizonyosságot, hogy az Úr a rosszat is adja. Hívő elődeink még a legsötétebb időkben is azt vallották, hogy minden Isten akaratával van összefüggésben. Óvatosoknak kell lennünk, ne bölcselkedjünk feljebb, mint ahogy az ige engedi, *„a titkok az Úréi, ... a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk”*, ahogy Mózes mondja, és azokról nem hallgathatunk, és azokba bele kell kapaszkodnunk a legsötétebb órákban is.

Továbbá segít megértenünk Ámós gondolatát, hogy a városban történő baj azért is az Úrtól származik, mert Ő irányít minden emberi tervet és cselekedetet, mert itt erről van szó. Ámós azt kérdezi, hogy *„vajon lehet-e baj a városban”*. Melyik bajra gondolt? Az asszírok gonosz háborújára, amellyel szembe kellett majd néznie Izráelnek, ami szintén emberi szándék, akarat és vágy eredménye. Vajon Istennek van hatalma a bűnös ember szándéka, akarat és vágya fölött? Ezt is Isten irányítja? Igen. Megint hadd hozzak igéket! A Szentírás több helyen világosan tanítja, hogy az emberi akarat Isten irányítása alatt áll. *„Az embernek elméje gondolja meg az ő útját; de az Úr igazgatja annak járását”* (Péld 16,9). Ez egy általános megállapítás. *„Az Úrtól vannak a férfi lépései; az ember hogyan érthetné meg útját?”* – kérdezi az ige (Péld 20,24). Általános kijelentés minden lépésünkre vonatkozóan, és azzal kapcsolatban, hogyan érthetnénk meg azt, hogy merre vezet minket Isten. *„Az ember keblében vetnek sorsot; de az Úrtól van annak minden ítélete”* (Péld 16,33). A hitetlen ember is dönt, és közben keresi, hogyan döntsön. Próbálkozik kockadobással, sors húzással, ruhadarabokat kiteszünk ugyebár – bármit megtesz, hogy döntésre jusson. És mit mond az ige? A lényeg az, hogy bármilyen eszközt is használ, végül Isten akarata lesz meg. *„Sok gondolat van az ember elméjében; de csak az Úrnak tanácsa áll meg”* (Péld 19,21). Bármit is tervezünk és teszünk, csak az fog megállni, ami az Isten akarata. *„Tudom, Uram, hogy az embernek nincs hatalmában az ő útja, és egyetlen járókelő sem teheti, hogy irányítsa a maga lépését!”* (Jer 10,23) Hát nem döbbenetes ez a kijelentés? Még a sétálásunk fölött sincs hatalmunk, pedig mi azt gondolnánk, hogy istentisztelet után ide megyek, oda megyek, a holnapi nap ezt teszem, azt teszem... És azt mondja Jeremiás: *„egyetlen járókelő sem teheti”* – egyetlen lépést sem –, *„hogy irányítsa a maga lépését!”* Mindezek a szakaszok lényegében

HATALMAS AZ ÚR!

véve azt mondják, hogy minden, amit az ember tesz, az végső soron Isten akarataival áll összefüggésben. Isten hatalmas. Olyan mélységek ezek, Testvérek, amelyeknek teljes valóját nem vagyunk képesek felfogni.

A Szentírás világosan tanítja, hogy Isten szuverén akarata irányít minden eseményt. *„Nosza immár ti, akik azt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt, és kalmárkodunk, és nyerünk; Akik nem tudjátok, mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életeitek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik. Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt vagy amazt fogjuk cselekedni”* (Jak 4,13-15). Mit jelent ez? Azt, hogy bármit teszel, abba úgy kell belevágnod, hogy azt mondd: itt nem én irányítok. Meg tudod fogni a párát? Nem. Ugyanennyire nem tudod az életedet megfogni és irányítani. A hitetlen ember azt gondolja: kézben tartok, irányítok mindent. Isten pedig azt mondja: nem. Az életed pára, azt te nem tudod megfogni. *„Ha az Úr akarja”*, akkor megtörténik. A valóság nem az, hogy te irányítasz, vagy én, hanem a valóság az, hogy Isten irányít. Életed folyását Isten határozza meg, ezért kellene hitből megvallanunk, hogy ha az Úr akarja, akkor fogunk tudni ezt vagy azt tenni.

Fontos azonban azt is hangsúlyoznunk, hogy Isten úgy irányít mindent, hogy Ő maga közben nem válik bűnössé, Ő ugyanúgy tökéletes, szent, igazságos, végtelen kegyelmű és szerető Úr marad. Az pedig, hogy a gonosz dolgokat is irányítja, nem azt jelenti, hogy az ember ne lenne felelős bűnös cselekedeteiért, hitlenségéért és bűnös természetéért. Isten sehogy sem forrása a bűnnek, ezt a Szentírás világosan tanítja. Hatalmas a gonoszok akarataát ide vagy oda irányítani, de a gonoszság nem Tőle származik, hanem csak felhasználja azt saját akarata, terve és céljai végrehajtásához. Hiszen Ő mindent a mi javunkra fel tud használni. Nem ezt hisszük? Nem ebben reménykedünk? Amikor Ámós a városban bekövetkező bajról beszélt, akkor arról az ítéletről szólt, ami Izráel népére várt: az asszír seregek pusztításáról, rombolásáról. Egy ilyen seregnek megvannak a saját tervei és céljai: öldökölni, fosztogatni, legyőzni, elnyomni és uralkodni mások felett. Mindezek bűnös dolgok. Isten azonban mégis saját céljait valósítja meg általuk, amikor Izráelt megbünteti ez által a sereg által. Isten ítélete valósul meg. Az asszír katonák bűnt követtek el, mert bűnös szívük vezette őket, nem pedig az Isten iránti engedelmesség vágya. Bűneik alól nem menti fel őket az ige és a próféta. Isten mindegy, hogy milyen célra használja fel a bűnös embert, a bűn az sajátja marad az embernek. József és testvérei esetében ugyanez történt. A testvérek gonoszt gondoltak József felől – ezt ő maga mondja ki: *„ti gonoszt gondoltatok énellenem”* –, Isten azonban azt jónak gondolta, mert arra használta fel, hogy ez a fiú Egyiptomba kerülve hatalomra jusson, és megmentse a családját, az akkori egyházat a 7 szűk év alatt, amikor éhen haltak volna. József semmit sem tudott a 7 szűk esztendőről akkor, amikor a testvérei meg akarták ölni. És a testvérek se arra vágytak, hogy jaj, most nekünk gyorsan el kell adnunk téged rabszolgának, mert meg kell, hogy mentes bennünket. Színtiszta gonoszság vezette őket. És Isten mégis jónak gondolta ezt az egész történetet, mert felhasználta arra, hogy megmentse az egyházat, hogy megszülethessen a megváltó Krisztus ebből a családból. Azzal tehát, hogy Ámós Istent nevezi meg a rossz dolgok szerzőjének, nem teszi Őt bűnössé, hanem inkább elismeri mindenenek felett álló hatalmát. Hadd hangsúlyozzam azt is, hogy az emberek felelősek, elszámoltathatók, vagy éppen dicséretre méltók vagy hibáztathatók azért, amit tesznek – ezt az ige világosan tanítja. Isten szuverenitása nem csökkenti az ember elszámoltathatóságát és felelősségét. Abba a kér-

déskörbe, hogy Isten megengedi-e vagy elrendeli-e a dolgokat, most nincs időm belemenni, ez a témakör egy külön igehirdetést igényelne.

A lényeg, hogy Ámós próféta arra figyelmeztette Izráel népét, hogy elfeledkeztek Isten hatalmáról, arról, hogy az Ő védelme nélkül ki vannak téve minden gonoszságnak és veszélynek. Az igaz istenfélelem forrása ennek elhívése, hogy olyan hatalmas Urunk van, aki még a bűnös világot is irányítja, és csak annyi bajt, rosszat enged megtörténni, amennyi az Ő céljai megvalósításához kell. Tegyük fel magunknak a kérdést: melyik világban élnénk szívesebben? Olyanban, ahol az emberek, a Sátán vagy a véletlen irányítja azt, hogy mi történik velünk? Vagy egy olyanban, ahol a végtelenül jó, végtelenül bölcs és végtelenül hatalmas Isten mindent a Benne bízók javára és a saját dicsőségére munkál? Ámós ez utóbbira mutat rá, hogy Izráel eltévelyedett népe térjen vissza ehhez a hatalmas Úrhoz, akit ők kicsinek láttak, lebecsültek.

Mindannyian bűnösök vagyunk. Megérdemeljük, hogy elpusztuljunk bűneink miatt, Isten ellen elkövetett vétkeinkért és bűnös természetünkért. A Biblia fényében azt kell hinnünk, hogy minden lélegzetvételünk egy meg nem érdemelt ajándék az Úrtól. Egyetlen nagy reménységünk van, hogy Jézus Krisztus azért halt meg, hogy bocsánatot és igazságot szerezzen nekünk (Ef 1,7; 2Kor 5,21), Isten az Ő hatalmát az Övéi megmentésére használja. Ez a mi nagy reménységünk! És nemcsak megment bennünket, és aztán utána majd valahogy boldogulunk ebben az életben, hanem hinnünk kell, hogy minden gonoszság felett Ő Úr, és az Övéit képes megőrizni, megtartani az örök életre. Isten az Ő mindent legyőző, a gonoszság felett is uralkodó szuverén kegyelmét adja nekünk, hogy megőrizzen minket az örökségre, az örök életre (Jer 32,40). Ha lemondunk arról, hogy Istentől fogadjuk el a rosszat, és Őt higgyük minden baj szerzőjének, akkor azzal nemcsak kisebbitjük az Ő hatalmát, hanem ezzel együtt a saját reménységünket is gyengítjük. Mert milyen reménység egy olyan isten, aki nem képes a rossz felett uralkodni! Adja az Úr, hogy olyan hatalmasnak higgyük Őt, mint amilyennek az Igében magát kijelentette, és ez indítson minket igaz istenfélelemre, hogy minden helyzetben Őbenne reménykedjünk, Őbenne bízunk, és bűneinkből Hozzá térjünk. Ámós erre hívta Izráel népét. *„Vajon lehet-e baj a városban, amit nem az Úr szerezne?”* Lássátok meg, kicsoda a ti Istenetek, és örüljete!

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, mindenekelőtt alázattal borulunk Eléd a Te fenséged, hatalmad, végére mehetetlen bölcsességed előtt, amelyet emberi ész nem képes felfogni, amelyet emberi értelem nem képes kikutatni. Nagyok és csodálatosak a Te dolgaid, Urunk, és amilyen távol van az ég a földtől, olyan távol van a Te utad a mi útjainktól. Nem vagyunk képesek megérteni, mit miért teszel, de nem is azt akarod, hogy mi mindent értők legyünk, hanem Benned bízók, Téged hatalmasnak látók és Benned reménykedők. Kérünk, ezekben erősíts meg minket, és add, hogy amikor megpróbálsz, mint Jóbot, vagy tragédiával szembesítesz minket, mint Izráel népét az elkerülhetetlen ítélettel, hadd valljunk meg mi is Téged olyan Úrnak, akitől nemcsak a jót, hanem a rosszat is elvehetjük. Így kérünk, hogy minden élethelyzetben legyél mellettünk, mutasd meg a Te fenségedet, kegyelmedet, szeretetedet, szabadításodat! Kérünk, hogy ez legyen a mi vigaszunk, ahogy Jóbnak is volt.

Könyörgünk betegeinkért, akik kórházi ágyban vagy otthon vannak, különösen azokért, akik haldokolnak, Te legyél mellettük, és mindaz az ígélet, mindaz a reménység, amit adtál nekik, adjon nekik lelki erőt Benned bízni és hinni! Könyör-

HATALMAS AZ ÚR!

günk gyászolóinkért. Te vigasztaljál minden embert, minden családot, minden testvért, aki elveszített valakit! Kérünk, hogy magad légy a vigasz, mert Te magad vagy „a feltámadás és az élet”! És kérünk, hogy minden fájdalommal, minden lelki teherrel hadd jöhessünk Hozzád, alázattal hadd várjunk Téged! Ahogyan énekeltük is, hogy valóban „ezer bajt közt is boldog, aki nem csügged el”, mert Rád várhatunk és Benned reménykedhetünk. Így erősíts meg bennünket a mindennapok küzdelmei, nehézségei során! És kérünk, hogy segíts hálaadással Hozzád fordulnunk, mert Te vagy minden jó ajándék adója!

Könyörgünk azért is, hogy segítsd meg fiataljainkat így év végén, vizsgákra készülésüket, tanulásukat Te áldd meg! Erősítsd pedagógusainkat is!

Kérünk, hogy mind munkánkban, mind családi életünkben, mint gyülekezetként, mint a Te gyermekeidként, hadd lehessünk úgy a Te tanúid, hogy Rólad beszéljen ne csak a szánk, hanem cselekedetünk, életünk, döntéseink is! Ne csak szóval szeressünk, hanem cselekedettel és valósággal!

Így őrizz, kérünk, a hit útján, mert a cselekedetek hitből fakadnak! Benned való hitben őrizz minket nap mint nap! Hadd bízzunk a Te kegyelmedben, és kérünk, hadd várjunk Téged vissza, mert megígérted, hogy eljössz. Hadd legyen örömteli várakozásunk, de hálát adunk azért is, ha még tart a kegyelmi idő, amíg még van lehetőség Hozzád térni! És kérünk, hogy hadd álljunk készen! Te magad készíts fel arra, hogy magad mellé veszel minket! Addig is kérünk, Úr Jézus Krisztus, ígéreted szerint hadd lássuk meg minden egyes nap, hogy Te velünk vagy, ami nemcsak ígéret, hanem valóság. És kérünk ezért, hogy járass a Te útjaidon, vonj magad után! Téríts magadhoz, és Hozzád térünk! És kérünk, hogy mind a szentségben, mind az engedelmisségben adj növekedést, hogy így is Téged dicsérjen életünk!

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

265,5-7 ének

5. Bízzál, bánatos lélek! Mit bánt a bú, a gond?
Él még, ki annyi vészek Torkából már kivont.
Bajaidból kiment ő, Szűnnek keserveid;
Rád még a jó Teremtő Vig napot is derít.

6. Őbenne vesd halálig Jó reménységedet:
Ő biztos révbe szállít A bajból tégedet.
Bár késik a segítség És nem találsz vigaszt:
Eloszlik gond és kétség Előbb, mint véled azt.

7. Ő megcselekszi végre Velünk azt, ami jó;
Ösvényünk erőssége Te vagy, Mindenható!
Bár nehéz földi pályánk, Könny lepi és tövis,
De örök pálma vár ránk: Utunk a mennybe visz.